

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: RENTRAK Corp.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy PPT (usługi rozpowszechniania kaset video na zasadzie wspólnych przychodów lub zapłaty za korzystanie; wypożyczanie kaset video i płyt DVD; wypożyczanie magnetowidów i odtwarzaczy DVD; rozpowszechnianie taśm video; wypożyczanie kaset video, płyt DVD, magnetowidów i odtwarzaczy DVD w sieci przy pomocy światowej sieci informacyjnej, klasa 41)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Portugalski krajowy znak towarowy nr 330 375 przedstawiający element słowny „PPTV” (usługi związane z „nauczaniem; organizacją szkoleń; rozrywką; działalnością sportową i kulturalną” z klasy 41)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty:

Podobieństwo usług: Stwierdzenie Izby Odwoławczej, że usługi objęte zgłoszonym znakiem towarowym, jako będące wyłącznie usługami rozpowszechniania, nie są skierowane do tych samych konsumentów, i w związku z tym nie mają żadnego związku z usługami świadczonymi przez skarżącą, jest zbyt restrykcyjne.

Podobieństwo graficzne i prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd: Pierwsze trzy litery każdego z oznaczeń o znamionach odróżniających są identyczne. Żaden ze znaków towarowych nie ma w odczuciu konsumentów portugalskich określonego znaczenia, a zatem będą one traktowane jako oznaczenia fantazyjne, i — co za tym idzie — oryginalne.

Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje ryzyko skojarzenia.

Nawet gdyby konsumentom portugalskim udało się rozróżnić oba znaki, nie jest wykluczone, że przypisałiby im oni to samo pochodzenie lub że doszliby do przekonania, iż między uprawnionymi do znaków przedsiębiorstwami występują handlowe, gospodarcze lub organizacyjne powiązania. Mogłoby to oznaczać nieuczciwą konkurencję, nawet jeśli intencja zgłaszającego sporny znak towarowy jest inna.

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2007 r. — Mohr & Sohn przeciwko Komisji

(Sprawa T-131/07)

(2007/C 155/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Paul Mohr & Sohn, Baggerei und Schiffahrt (Niederwalluf (Rhg), Niemcy) (przedstawiciel: F. von Waldstein, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 lutego 2007 r. oraz zobowiązanie pozwanej instytucji do udzielenia na rzecz skarżącej wyłączenia statku „Niclas” na podstawie art. 4 ust. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 718/1999 z dnia 29 marca 1999 r. w sprawie polityki w zakresie zdolności przewozowych floty wspólnotowej w celu wspierania żeglugi śródlądowej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Dyrekcji Generalnej ds. Energii i Transportu Komisji Europejskiej (2007) D/200972 z dnia 28 lutego 2007 r. w sprawie wyłączenia statku „Niclas” na podstawie art. 4 ust. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 718/1999 (¹). Skarżąca wniosła o wyłączenie tego specjalistycznego statku z zakresu zastosowania zasady „stary za nowy”. W zaskarżonej decyzji pozwana odmówiła przyznania tego wyłączenia na rzecz statku „Niclas”.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi w szczególności, że statek „Niclas” nie podlega rozporządzeniu nr 718/1999. W tym względzie stwierdza ona, że statek ten nie ma uprawnień do operowania na Renie, co jest wymogiem dla zgodnego z prawem przewozu towarów na europejskich szlakach żeglugowych. Zdaniem skarżącej, statek „Niclas” nie różni się od statków do magazynowania towarów w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. f) rozporządzenia nr 718/1999 lub barek czy pływających urządzeń budowlanych w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. g) tego rozporządzenia.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 718/1999 z dnia 29 marca 1999 r. w sprawie polityki w zakresie zdolności przewozowych floty wspólnotowej w celu wspierania żeglugi śródlądowej.

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2007 r. — Portela — Comércio de artigos ortopédicos e hospitalares przeciwko Komisji

(Sprawa T-137/07)

(2007/C 155/51)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Portela — Comércio de artigos ortopédicos e hospitalares, Lda. (Queluz, Portugalia) (przedstawiciel: C. Mourato, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- zobowiązanie Komisji do postąpienia zgodnie z przepisami art. 14b dyrektywy Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. ⁽¹⁾, w szczególności poprzez pociągnięcie jednostki notyfikowanej, za pośrednictwem państwa niemieckiego, do odpowiedzialności za szkody wyrządzone skarżącej za pomocą obowiązkowej polisy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, o której mowa w pkt 6 załącznika XI do dyrektywy 93/42 oraz w pkt 7 lit. a) dokumentu MEDDEV 2.10 2 Rev 1, z kwietnia 2001 r.
- ewentualnie, w razie gdyby skarżącej nie przyznano odszkodowania za poniesione szkody z obowiązkowej polisy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, zasądzenie od Komisji zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 2.419.665,42 EUR jako odszkodowania za poniesione szkody.
- zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącej odsetek za zwłokę naliczanych od dnia wniesienia skargi, według stopy referencyjnej Europejskiego Banku Centralnego powiększonej o dwa punkty procentowe.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, a szczególności niezbędnymi kosztami poniesionymi przez skarżącą na cele związane z postępowaniem, do których należą koszty podróży i pobytu oraz wynagrodzenia i kosztów adwokata, zgodnie z art. 91 lit. b) regulaminu.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach swej działalności gospodarczej skarżąca, spółka handlowa z siedzibą w Portugalii, dokonała przywozu z Tajwanu, w pierwszej połowie 2002 r., dwóch partii po 5.184 termometrów cyfrowych wyprodukowanych przez przedsiębiorstwo Geon Corporation (zwane dalej „Geonem”), które okazały się wadliwe.

System kontroli jakości Geonu był badany przez TÜV Rheinland, który, jako jednostka notyfikowana właściwa w tym zakresie miał obowiązek dokonania odpowiednich kontroli i ocen w celu upewnienia się, że producent stosuje zatwierdzony system jakości, z możliwością przeprowadzania niezapowiedzianych wizytacji. Podczas tych wizytacji miał on prawo, o ile uznał to za niezbędne, przeprowadzać lub zażądać testów w celu wykazania, czy system jakości funkcjonuje poprawnie, zgodnie z pkt 4.2 i 4.3 załącznika V do dyrektywy 93/42.

Rzeczona jednostek notyfikowana, TÜV Rheinland, okazała się niezdolna do zapewnienia, by wyrób, który certyfikowała, mógł być sprzedawany w bezpieczny sposób w Europie, odmawiając przyjęcia na siebie odpowiedzialności, gdy została przez skarżącą powiadomiona o poważnych problemach sprawianych przez ten wyrób.

W ten sposób wspomniana jednostka naruszyła przepisy pkt 4 załącznika V do dyrektywy oraz pkt 1.2 i 4 — a konkretnie pkt 4.1, 4.3 i 4.4— modułu D (zapewnienie jakości produkcji) decyzji Rady 93/465/EWG z dnia 22 lipca 1993 r. ⁽²⁾.

Sposób postępowania Komisji i państw członkowskich w przypadku, gdy pojawiają się wątpliwości dotyczące kompetencji jednostki notyfikowanej polega, jak stanowi pkt 6.2.2 akapit pierwszy Przewodnika na temat wdrażania dyrektyw opartych na koncepcji nowego i globalnego podejścia, na przeprowadzeniu ponownej oceny zdolności tej jednostki do wykonywania powierzonych jej zadań.

Na Komisji spoczywała odpowiedzialność, by zobowiązać właściwy organ niemiecki, zgodnie z częścią A rozdz. I załącznika do decyzji 93/465 do podjęcia odpowiednich środków, określonych w dokumencie MEDDEV 2.10-2 Rev 1 z kwietnia 2001 r. oraz do wystąpienia przeciwko wyznaczonej przez siebie jednostce.

Na wypadek takich sytuacji, jak sytuacja w niniejszej sprawie, w których zostanie wykryty błąd w procedurze oceny jakości produkcji jakiegos przedsiębiorstwa, pociągający za sobą sprzedaż niezgodnych wyrobów, które narażają zdrowie konsumentów, pkt 6 załącznika XI do dyrektywy stanowi, że jednostka notyfikowana ma obowiązek wykupienia polisy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, która zadziała w przypadku potwierdzenia istnienia jakiegokolwiek zagrożenia, w tym w przypadku, gdy jednostka notyfikowana będzie zmuszona cofnąć lub zawiesić certyfikaty, co przewiduje z drugiej strony pkt 7 dokumentu 0-2 Rev 1.

Niezależnie od kwestii odpowiedzialności za ustalenie kompetencji jednostki notyfikowanej, spoczywającej na krajowych organach nadzoru rynku oraz pomimo tego, że Komisja nie może działać bezpośrednio w odniesieniu do tej jednostki, to jednak ta instytucja, którą systematycznie powiadamiano o poważnym problemie, który w końcu został stwierdzony, miała za zadanie podjąć działania wobec państwa członkowskiego, w którym wspomniana jednostka miała siedzibę, aby zobowiązać je do podjęcia środków naprawczych niezbędnych do zapewnienia bezpieczeństwa i zdrowia obywateli europejskich, zgodnie z postanowieniami art. 152 ust. 1 WE.

Skarżąca żądała jedynie, by Komisja zobowiązała właściwy organ niemiecki, BfArM, za pośrednictwem państwa niemieckiego, do skorzystania z przewidzianej prawem polisy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, tak aby przyznać odszkodowanie za szkody poniesione z powodu sprzedaży wadliwych wyrobów z oznakowaniem CE.

W pkt 8.3.3 Przewodnik stanowi, że „Komisja jest odpowiedzialna za stosowanie klauzuli bezpieczeństwa na szczeblu Wspólnoty oraz za to, aby klauzula ta objęła całą Wspólnotę”.

Infarmed (Instituto Nacional da Farmácia e do Medicamento) wstrzymał sprzedaż w Portugalii omawianego wyrobu i nakazał jego wycofanie, właśnie na mocy art. 14b dyrektywy.

Komisja naruszyła zatem następujące przepisy: art. 152 ust. 1 WE, art. 14b dyrektywy 93/42; pkt 6.2.2 akapit 1, pkt 8.2.2, 8.2.3, 8.3.2 i 8.3.3 Przewodnika na temat wdrażania dyrektyw opartych na koncepcji nowego i globalnego podejścia, część A rozdz. I załącznika do decyzji 93/465.

Poprzez niespełnienie zobowiązań ciążących na niej na mocy wymienionych przepisów, Komisja uniemożliwiła przyznanie skarżącej odszkodowania za poniesione szkody z obowiązkowej polisy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Skarżąca szacowała, że będzie mogła sprzedać co najmniej 500.000 termometrów rocznie.

Tłumaczy ona, że na skutek decyzji o wycofaniu wyrobów z rynku, rynek ten stał się dla niej niedostępny, gdyż jej wizerunek został nieodwracalnie skojarzony z brakiem zgodności sprzedawanych przez nią wyrobów.

Szkody poniesione przez skarżącą wynoszą 2.419.665,42 EUR.

(¹) Dyrektywa Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca wyrobów medycznych (Dz.U. L 169, str. 1).

(²) Dz.U. L 220, str. 23.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2007 r. Schindler Holding i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-138/07)

(2007/C 155/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schindler Holding Ltd (Hergiswil, Szwajcaria), Schindler Management AG (Ebikon, Szwajcaria), S.A. Schindler N.V. (Bruksela, Belgia), Schindler Sàrl (Luksemburg, Luksemburg), Schindler Liften B.V. (Haga, Niemcy) i Schindler Deutschland Holding GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Bechtold, W. Bosch, U. Soltész i S. Hirsbrunner)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i schody ruchome, na podstawie art. 231 ust. 1 WE;
- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie grzywien nałożonych w tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący kwestionują decyzję Komisji C(2007) 512 wersja ostateczna z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i schody ruchome. W zaskarżonej decyzji na skarżące spółki i inne przedsiębiorstwa zostały nałożone grzywny z powodu ich uczestnictwa w kartelach dotyczących instalacji i obsługi wind i schodów ruchomych w Belgii, Niemczech, Luksemburgu i Niderlandach. Zdaniem Komisji, zainteresowane przedsiębiorstwa naruszyły art. 81 WE.

Na poparcie swojej skargi, skarżące spółki przedstawiają następujące zarzuty:

- naruszenie zasady pewności prawa poprzez zastosowanie art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (¹) w zakresie, w jakim przepis ten przyznaje Komisji nieograniczony zakres uznania co do ustalania grzywien;
- naruszenie zakazu działania wstecz grzywiny nałożonej przez Komisję;
- nieskuteczność wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien („wytyczne z 1998 r.”) (²) w zakresie, w jakim nie uwzględniają one odpowiednio okoliczności właściwych danej sprawie poprzez łączenie kwot podstawowych grzywien z odpowiednimi naruszeniami i przyznają zbyt duży zakres uznania Komisji co do ustalania grzywien;
- niezgodność z prawem dowodu, na który powołały się przedsiębiorstwa spółdzielcze na podstawie komunikatu dotyczącego nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach kartelowych (³) poprzez naruszenie zasady *nemo tenetur*, prawa do nieświadczenia przeciwko sobie, zasady *in dubio pro reo* i zasady proporcjonalności a także poprzez sposób, w jaki Komisja przekroczyła przysługujące jej uprawnienia do przyjęcia tej zasady;
- naruszenie zasady podziału władzy i wymogów rzetelnego procesu;
- niezgodność zaskarżonej decyzji z prawem międzynarodowym z racji konfiskacyjnego charakteru nałożonych grzywien;
- naruszenie wytycznych z 1998 r. poprzez obliczenie grzywien opierając się na zbyt wysokich kwotach podstawowych w porównaniu do poszczególnych wykroczeń;
- naruszenie wytycznych z 1998 r. poprzez niewystarczające uwzględnienie/nieuwzględnienie okoliczności łączących;
- naruszenie zasad z 2002 r. dotyczących przedsiębiorstw spółdzielczych poprzez niesłusznie niskie obniżenie grzywiny z tytułu współpracy lub nieuzasadnionej odmowy takiego obniżenia;
- nieproporcjonalny poziom grzywiny;
- niezgodność z prawem zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim została ona skierowana do Schindler Holding Ltd i Schindler Management AG ponieważ z powodu braku porozumienia międzynarodowego ze Szwajcarią zainteresowane spółki nie zostały skutecznie powiadomione o zaskarżonej decyzji;